

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 354/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] správcu konkurznej podstaty [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 To 44/2016 z 19. októbra 2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 4 T 134/2011 z 23. septembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] správcu konkurznej podstaty [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] správcu konkurznej podstaty [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 44/2016 z 19. októbra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 134/2011 z 23. septembra 2015 [sťažovateľka zjavne omylom uviedla dátum „23. septembra 2016“, pozn. (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“, spolu aj „napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov“)]. Sťažnosť sťažovateľky bola doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 27. apríla 2018 a 21. mája 2018.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako správca konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), je poškodenou stranou v trestnom konaní vo veci obžalovaného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“), pre trestný čin marenia konkurzného konania, vydierania a poškodzovania veriteľa podľa príslušných ustanovení Trestného zákona, vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 T 134/2011.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 T 134/2011 z 23. septembra 2015 podľa § 285 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len („Trestný poriadok“) oslobodil obžalovaného spod obžaloby podanej prokurátorom Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresný prokurátor“) sp. zn. 3 Pv 39/07 zo 7. decembra 2011 s odôvodnením, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bol obžalovaný stíhaný. Okresný súd označeným rozsudkom zároveň podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal sťažovateľku ako poškodenú so svojím nárokom na náhradu škody, ktorú si v konaní uplatnila, na občianske súdne konanie (civilný proces).

Proti prvostupňovému rozhodnutiu z 23. septembra 2015 podali odvolania okresný prokurátor, ako aj sťažovateľka (poškodená). Krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 44/2016 z 19. októbra 2016 odvolanie okresného prokurátora zamietol podľa § 319 Trestného

poriadku (ako nedôvodné) a odvolanie sťažovateľky zamietol podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku (ako podané neoprávnenou osobou).

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, keďže napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne a svojvoľné z dôvodov

„1) nevysporiadania sa s predloženými listinnými dôkazmi a ich posúdením v prospech obžalovaného [REDAKOVANÉ] konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] v konkurze,

2) nepreskúmateľného šikanózneho posúdenia obžaloby okresného prokurátora, pričom toto posúdenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je prispôbovaním dôkazov v prospech obžalovaného, ktoré skutočnosti, dôkazy nesvedčia v jeho prospech. Pre spôsobenie škody veriteľom dlžníka v dôsledku nezákonného a nespravodlivého súdneho procesu, ktoré nemá oporu ani v Trestnom zákone ani v Ústave SR.“

K výroku o odkázaní poškodenej s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, obsiahnutému v napadnutom rozsudku okresného súdu, sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Tento výrok rozsudku je úplne nesprávny a nezákonný, pretože fyzická osoba tak ako je označená vo výroku tohto rozsudku nikdy nebola poškodenou stranou, pretože poškodenou stranou v tomto konaní sú veritelia, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurznej podstaty úpadcu, a to [REDAKOVANÉ], v mene ktorého koná správca konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], ktorá bola ustanovená do tejto funkcie rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa [REDAKOVANÉ] pod s. zn. [REDAKOVANÉ]

V konaní boli porušené práva poškodenej strany, ktoré sú uvedené v § 46 a nasl. Trestného poriadku...

Je zrejmé z obsahu spisu, že súd riadnym spôsobom nepredvolával poškodenú stranu na hlavné pojednávania, pretože predvolania najprv doručoval na adresu trvalého pobytu správkyne ako fyzickej osobe a vo svojom konaní pokračoval, a to napriek tomu, že písomne, tak ako je to zrejmé zo spisu správkyňa oznámila súdu, že sídlo správcu je na [REDAKOVANÉ]. Napriek uvedenému súd po výsluchu poškodenej strany pokračoval

a tomto upozornení nedoručoval predvolania, resp. upovedomenia o konaní hlavných pojednávaní do sídla správcu konkurznej podstaty, čím porušil práva poškodenej strany tak ako sú uvedené v hore citovanom ustanovení Trestného poriadku.“.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza svoje námietky k jednotlivým skutkom obžalovaného a v tejto súvislosti tvrdí, že „súd sa nesmie uchýliť k jednostrannému ničím nepodloženému vyhodnocovaniu dôkaznej situácie iba na základe tvrdení obžalovaného bez toho, aby sa oboznámil so spisom a so všetkými dôkazmi, ktoré svedčia v prospech alebo neprospech obžalovaného. V danom prípade tomu tak bolo a spáchanie skutkov, ktoré podľa názoru sťažovateľa splňajú skutkovú podstatu jednotlivých trestných činov ostalo nepotrepané a spôsobilo škodu veriteľom sťažovateľa.“.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«Základné právo sťažovateľa [redacted], advokátka, [redacted], [redacted], správca konkurznej podstaty [redacted], podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 149 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 To/44/2016, zo dňa 19. 10. 2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II. sp. zn. 4 T/134/2011 zo dňa 23. 9. 2016 (správne má byť „2015“), ktoré nadobudlo právoplatnosť porušené bolo.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 To/44/2016, zo dňa 19. 10. 2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II. sp. zn. 4T/134/2011 zo dňa 23. 9. 2016 (správne má byť „2015“) a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia navrhovateľa na účet jeho právneho zástupcu [redacted], [redacted], a to vo výške 269,30 EUR, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s 149 ústavy a na verejné prerokovanie veci a v jej prítomnosti podľa čl. 38 ods. 2 listiny uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 44/2016 z 19. októbra 2016 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 134/2011 z 23. septembra 2015.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 134/2011 z 23. septembra 2015

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sa v trestnom konaní domáhala ochrany svojich práv podaním opravného prostriedku (odvolania) proti rozsudku súdu prvého stupňa z 23. septembra 2015 vychádzajúc z presvedčenia, že odvolací súd je v predmetnej veci oprávnený a aj povinný poskytnúť jej ako poškodenej súdnu ochranu v odvolacom konaní. O odvolení sťažovateľky

rozhodol napadnutým uznesením krajský súd, čo v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci vylučuje právomoc ústavného súdu podrobiť ústavnému prieskumu priamo napadnutý rozsudok okresného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Nad rámec záveru o odmietnutí tejto časti sťažnosti ústavný súd poznamenáva, že odmietnutie sťažnosti v časti týkajúcej sa napadnutého rozsudku okresného súdu z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu nevylučuje, aby ústavný súd prihliadol na odôvodnenie tohto rozhodnutia okresného súdu pri posudzovaní opodstatnenosti tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 44/2016 z 19. októbra 2016

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom

ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach

zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka svoje výhrady k výroku napadnutému okresného súdu („odobrenému“ napadnutým uznesením krajského súdu, pozn.), ktorým bola ako poškodená odkázaná so svojím nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, v podstatnom zakladá na nesprávnosti rozhodnutia súdov o vine obžalovaného, resp. potrebu uznania jeho viny za skutky, z ktorých bol obžalovaný.

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku (v znení aktuálnom v čase rozhodovania) ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na občianske súdne konanie, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Podľa relevantného znenia § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je nie prípustné.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku, ktorým sa v predmetnej veci konajúce všeobecné sudy konanie riadili (museli riadiť), vyplýva jasný a jednoznačný zákonný príkaz pre konajúci trestný súd, že ak obžalovaného oslobodí spod obžaloby, musí pri dodržaní zákonných ustanovení odkázať poškodeného (v posudzovanom prípade sťažovateľku), v súvislosti s uplatňovaním jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Krajský súd v napadnutom uznesení k odvolaniu sťažovateľky v podstatnom uviedol:

„Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu [REDAKOVANÉ] bola vypočítaná v procesnom postavení svedkyne v priebehu celého prípravného konania i hlavného pojednávania s tým, že toto procesné postavenie ju neoprávňuje na postup vyjadrený v písomných dôvodoch jej odvolania, a preto krajský súd postupom podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol odvolanie poškodenej [REDAKOVANÉ], ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.“

Ako z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, argumenty sťažovateľky obsiahnuté v jej odvolaní proti napadnutému rozsudku prvostupňového súdu sa týkali predovšetkým potreby uznať obžalovaného za vinného. Tento záver potvrdzuje aj argumentácia sťažovateľky, smerujúca proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, obsiahnutá v jej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného v podstatnom argumentuje takto:

„... spáchanie skutkov, ktoré podľa názoru sťažovateľa naplňajú skutkovú podstatu jednotlivých trestných činov ostalo nepotrestané a spôsobilo škodu veriteľom sťažovateľa.“

V nadväznosti na citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zdôrazňuje, že na podanie opravného prostriedku (odvolania) smerujúceho proti napadnutému rozsudku okresného súdu s takýmto obsahom sťažovateľka nebola v zmysle príslušného ustanovenia Trestného poriadku [§ 307 ods. 1 písm. c)] zjavne osobou oprávnenou, ako to krajský súd podľa názoru ústavného súdu správne v odôvodnení napadnutého uznesenia vyhodnotil.

Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky uvedeným v jej odvolaní postupoval a rozhodol v súlade s príslušnou právnou úpravou, a to bez toho, aby relevantné ustanovenia Trestného poriadku vyložil a aplikoval v rozpore s ich zmyslom a účelom. Odôvodnenie rozhodnutia netrpí žiadnymi vnútornými rozpormi, je logické a závery v ňom prijaté sú legitímne. V rámci zákonných mantinelov, ktoré determinujú rozsah možnosti domáhania sa ochrany svojich práv sťažovateľkou ako poškodenou (ktorá ako správca konkurznej podstaty úpadcu bola vypočítaná v priebehu celého prípravného konania i hlavného pojednávania), ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za dostatočne a presvedčivo odôvodnené (o neoprávnenosti sťažovateľky podať odvolanie vo vzťahu k uznaniu viny obžalovaného), a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

Nad rámec odmietnutia sťažnosti ako celku ústavný súd považuje za vhodné pripomenúť, že vo svojej doterajšej judikatúre už vyslovil obdobný záver ako vo veci sťažovateľky, keď v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 659/2016 uviedol, že poškodený v trestnom konaní sa ochrany základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže pre ústavným súdom domáhať tvrdením o nesprávnom verdikte všeobecného súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody v trestnom konaní odôvodňujúc to nesprávnym rozhodnutím o vine obžalovaného.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2018